

Sóki Péter versei

Részletek az Ad Librum Kiadó gondozásában megjelent
Fényben szomorkodni c. verseskötetből

TARTALOM

Előszó

Fényben szomorkodni

Látomások (3. rész)

Álomkép

Szerelemről

Szerelmes vers

Vértengerek

A harag napja

Világ díszei

Rendje a világnak

Seychelles

Előszó,
avagy az elveszett istenfiú gondolatai...

Én, 1983.08.11.-én születtem, legyen hát ez a nap szentté nyilvánítva ebben a valóságban, hiszen a kiválasztott elviekben ezen a napon látta meg először az itteni fényt és ekkor érintkezett először a gyilkos levegővel. Ezen a napon nyílaltt belé a felismerés, hogy egy nem igazán kedvére való környezetben kapott egy számára túl sebezhetőnek vélt testet és azonnal felsírt, arcán kivehető undorral s keserűséggel.

Ti azonban örvendeztetek, hogy leereszkedett közétek a porba és áldjátok e napot, hisz ezáltal ha kicsit is, de büszkék lehettek magatokra, büszkék lehettek rám s áldozataimra.

Fényben szomorkodni

Ne örülj s ne is örülj meg
Úgy is, minden út is egy szeg
A koporsódon, (mely) ódon s hideg
Ne neved, (inkább) szeress halálodon.

Szeretlek, temetlek fejben én
Soha, noha mégis szeretném
Nagyon, vajon meg merném
Tenni, enni lelkedet vakon?

Ne búsulj, rútul te szegény
Vándor, mától másik lény
Parancsol, tarol a napfény
Is, kis senki beléd karol.

Látomások

(3. rész)

*„A test lélek nélkül többé nem lesz áldozat,
A halál napja születéssé lesz.
Isteni szellem teszi a lelket boldoggá,
Látva az Igét az ő örökkévalóságában”*

(Nostradamus: Prófécia II.13)

III.

Egy szép lélek siratja a testet
Nem láthatja vastag földtől
A hideg s rideg kőtől
Képet róla csillagokkal festet

Te mosolyogj csak eltévedt árva
Könnycsepped helye virágot mutat
Hiszen nem lettél végül áldozat
Hogyan sírhatsz ennyire ezt látva

Jótevőd ki tett varázslatossá
Nézd már a fény is másképp kél
Szeress eztán mindent mi él
Sötétből jöttél s lettél naggyá.

Álomkép

Álmaimban titkon
Magam előtt állok
Pillantást találok
Nevetek magamon

Szép arcomon vér
Mely szeméből fakad
Eközben kezet ad
S támogatást kér.

Reszketve tétozárok
Lassan emelem kezem
Csak nézem a szemem, Istenem!
Ez nem is én vagyok

Szerelemről

Gyilkos szerelem, egyre jobban nehezedsz rám
S töröd már felszakítva bőröm a szívemet ostromolván
Lágy szívembe könnyedén behatolva sötét erők győzelmének jeleként
Vörösen izzó vér a nyílásból kitörvén arcodon könnycseppként csordogál.

**Szerelmes vers;
Vagy aki akarja,
Aki nagyon akarja valakinek,
Aki nagyon akar valakit...**

Este magam vagyok s a halál szele fújja át gondolataim,
Ez hideg mint a jég, mégsem fázom, mert a szerelem fűti testem...

Hisz ezért születtem s ezért is halok meg,
Hogy majdan újjászülethessem, és újra szerethessek.

Vértengerek

Istenem segíts,
Mindenhol a vért látom,
Látlak tengerben
Vértől csillogó zátony.

A parton sziklákba
Magasodó alvadt vér,
A feltörő vérhullám
Szinte már égis ér.

A hegyekből a vér
Lávaként csordogál,
A véres földből ki
Vérrel írott kő áll.

Ismerős az alak ki
A kő előtt térdepel,
A vértől elvakultam
De perc nem telik el
Hogy fel ne idéznék
Nem feledlek el, soha.

A harag napja (dies irae)

Istenek, boldogság, természet. Félelem, bolondság, enyészet. Csak a sors ami volt s ami lesz, csak a kor dalolt de most kivégez. Ne várj, ne remélj, ne kímélj!

Az élet ajándék? Szerintem okádék. Rohadt gyümölcs mely az ágból már romlottan bújt elő. Forrás mely mérgezett, ősi hegyből fakadt. Le magadról a mocskot ne vakard! Ne kívánd, ne akard, ne takard! Csak a sors ami volt s ami lesz, de gonosz, átkarol de fel sose vesz.

Mi ez az iszonyú játék? Vissza már nem jössz többé, a tudatlanság köddé vált. Még meg van bennem a szándék, hogy újrakezddjem, de minek? Marad kinek a maga útja, velem.

Nézd csak az öreglányt, hogy üldögél fonnyadt testében. Szeme csak az miben látszik, rab lelke szabadulna sebtében. A sors legnagyobb hatalmával bünteti a szépet, le a mocskokba taszítja, hol számára idegen és furcsa, lássa csak a tüzes képet. A szenvedés sokakat megéget. Ha szabadulsz, vidd hát hírül a gazdának gyönyörű öreglány, hogy itt vagyok, s maradok addig, míg akarok de be sosem hódolok neki! – inkább meghalok százszor s ezer-szer akár, habár gyűlölöm mit adtál.

Világ díszei

Világ díszei, mint képek a falon, ugyan azt monoton, ismétlik neked, s egymásnak vakon. Míg látok én víg maradok, nem félek se szép alakok.

Vicces, ahogy bábuként lefogni próbálsz, védtelen vagy, mégis uralkodónak állsz. A gyilkos monoton, nyoma van arcomon, a széles mosolyom letépni akarom.

Kis egyszerű szerepet játszanak untalan, még lefogni próbálnak gondolják gondtalan kis életük vonzó a számomra, éretten értem meg kell tennem, hogy nem hagyom, most eressz el! – hisz szemetekben démon vagyok, démont megfogni úgysem vagytok képesek... ez olyan mint amikor, keresztel védekezel, mindig csak te vérezel.

Mondják, hogy jó dolgom van, kérdezik, hogy jól vagyok? – remélném igazuk van, de tudom, hogy nem vagyok. Kérdezik választ nem várva rá, átnéznék rajtam, s játszanak tovább. Muszáj nekik, hisz egyszerű díszek ők, ha lekerül a falról, észre nem veszik őt. A nagy fal, mely körbe zár, kár, hogy oly sivár, bár megkopott, de van ahol rajta díszek még így is szépek, s kiáltok nagyokat, míg valahol, egyikük nem válaszol.

Rendje a világnak

Lovagok vágtaznak pokolnak tüzében,
Kövérek csacsognak istenek nevében.

Seychelles

Élénkzöld simaszép hullámék hegyeken,
Suttogó szerető fényeső bújtat el
Felhőszerелеmben.

Hófehér homokon bámulom a csillagokat,
Mámorszép vizeken megleltem suhogó
Szélangyalokat.

Behunyom szemeim, kezeimet széttárom,
Felfelé figyelek fellegiek zuhanó
Vízmadarát várom.

Szárnyával simogat, arcomra mosolyt csal,
Fenn vagyok, ahogyan halkan dúdoló
Isteni alakkal.